

DÖBRETEI KORNÉL

POÉMA II.

BÁMÉSZNÉPNEK MEGTÉRÜL A PANORÁMA?

Lírai summázat a kiegészítés
150. évfordulója alkalmából

Koholt finnugor eredet s döglesztő turáni átok,
ennyi volnánk? Századokon át ezt sulykoljátok
próféta álorcás, propagandavetéstől tarackosnyelvű szolgák,
őstörténetünk, régi hitvilágunk meghamisítva, tagadva,
agyakat mostok, rothadást öntöttök, mindőtök jól végzi a dolgát;
érdemeink kisajátítva, csak a bűnök birtokosa lettünk,
tündöklétek fonákját forgatható professzorköpeny takarja,
rágalmaitok malomkövei közt megőrlettünk,
segédletekkel tömeggyilkos birodalmak mutatnak humán arcot
a zsarolással gyarmatosított, leigázott négy világtájnak,
a Sztálin-fattyá sátánokkal szövetkező bagázs addig csikorítja a harcot
– ne ábrándozzák el magukat, mert ez nem ama végső! –,
míg belőlünk megrendelésre kollektív bűnös népet kreálnak.
A történelmi szemétdombról kísértetni lehet, föltámadni késő!

*

Győzködhet ellene némely címzetes, cinkelt hangadó,
katedra mögül tudomány-glóriásan fölsejlő alakja
fröcsögi: ez a vidék már foglalt, akár egy vécé, őshonosoknak sem kiadó,
agyhordalékuk a homály, demokratikusan az a mienk,
szenvedélyük kupec-szenvedelem, új honfoglalás alapjait lerakja.
Az igazságot szakszerűen kifertőtlenítették belőle, a teherlift kileng
az időből, hová tűnt a hazát magasba emelő tartalom,
és a hamleti képesség, hogy visszazökkenteni tudd,
végül, tán szerencse, ha álmodig visszaaludsz,
mert borzalmas, ha bedeszázott ablakon
csalfa reményként tükröződik a vetített szabadság-lyuk,
s tudatlanságod elnyelő önsötétségének aljába jutsz.
Valójában nem ez vakít,
előtte felpróbáltad a Nagyigaz farsangi maszkjait;
a hullafoszlányokat koporsókemény-fedelű könyvekben megleled,
érte sóvárgásod hiábavaló, magadba temetheted.
Mi a következő: a nyolcadik törzs, a soros?
A hazugság-hínár szövevénye örvénybe húz, szabadulni túl szoros.
Harsány csöndben mérgez titkos rettenet,
akit vállaltan e tájba szültek, annak ittléte végrendelet.

*

Részemről vége a tegeződésnek. Ezekkel? Hé, maguk,
kicsodák, mi jögon tolakszik arcunkba, ünnepes asztalunkra faruk?
Mert megengedhetik, vagy vélik, orrikaikból csiklandó a bűzük?
Globális tabu, hogy önvédelmet kezdünk, nemhogy betetőzzük,
nem csupa ostoba zug, értelem-béna az ország,
lehet, csak ettől a taszító bűdösségtől kába.
Tengereink elorozták, ám ismerős: aranyfogakkal hasít gerincig a cápa.
Maguk nem olyanok, mint a megtisztulást berregő porzsák.
Szélhámosságuk üdvtana üres, elvtárs-uraim!
Árulják el, a közjó érdekében, hol a vitamin?
Saját szennyüktől robbannak majd szét, szentigaz,
addig buján tenyészik körükben az álság,
a haszonért képesek, hogy a Földet magukkal rántsák,
magas lóról beszélnek, modoruk bicskanyitogatóan pimasz,
előbb-utóbb lábunkról lemállik a ránk kényszerített jobbágybocskor.
Kiheverhető ez a finom demokráciába pácolt, kíméletlen ostor?

Honnan, kik által toborzott, kicsoda-micsoda ez a had?
Közéjük jónéhány hajdani Vérszövetségi vérdíjért járogat.
Araszolnak zsoldossá zsisbasztott katonák:
szívférgesek, furakodnak. Most már ne tovább!
Hátukon bornyú nincs, lelkükön a púp, óriáspolip zsigerli őket,
de hópénz, koszt, kvártély újratámasztja az elszánt művelőket.
Testünkben pribékek vájálnak, éreztetik sebeink – szárnyainkat sohasem!

Elhitték, csonkoltak végleg,
remélték, megszakadt íve a röpülésnek.
Nagymesterekből állna ez a csürhésen
gyülelész banda? Zömük hivatalos titulust is viselt,
mégis lélekcsiszárságot, nemzetsorvasztást képviselt.

Tisztelt magyar nép! Ezeket ki engedte oda?
Kaméleon-demokráciát mímelhetett voksaid által az a horda,
szekfűszínből átmázolódott globális megélhetési-ócska,
akinek ez a föld se istene, se hazája,
vörös szőnyeget, bársonyszékeket kerítettél alája,
róluk még le sem kopott '56 vérbefojtásának izamos mocska,
„hagyományörző” utódaik kétezerhatban ismét leverték,
megtaposva, mint egykori rendőrlovak, a 301-es parcellát, a forradalom emlékét.

Tisztelt nép!

Rövid és likas, bár nem úgy, mint a lyukas zászló, az emlékezeted,
károsan felejtesz, még magadat s írmagjaid is nemlétezővé feleled,
bár zömében tiszta vagy és ép,
s a szakrális haza a tiéd.

Ám soraid közt temérdek sok a lotyó-szellem s a húgyagy.
Válaszolj, ha mersz! Vagy önparancsra a fejed menetrendszerűn kihagy?
„Kicsi a hordócska...”

Itt magasles, fröcsög ormán simaszájú szónok s dadogócska.
Csígér, ami benne terem,
minden csepp nyáluk elmeháborító erjedelem.
Felhatalmazással önnön fészkebe randította ganaját,
e szokást 1919 óta ivadékról ivadéokra adja át,
máig elleplezi, másokra keni a bélsárt,
külországban, belhonban akárhol van, szitokszókkal szennyez,
gyűlölettől elvakultan rágalmakat gyárt,
mindenfajta árnyalatú színt mellére feltesz,
mindent, ha az szépen jövedelmez.
Ok és okozat felcserélhető liberális módi szerint,
kisztílún, ám nagyvonalún salakjától elhatárolódva eltekint.
Mindegy neki, mi az emse, mi az ártány,
de „hímalerinaként” politikai ficánkolással vonul végig a sztrádán,
el sem képzelve, ha Noé csupa egyneműt ment ki a bárkán,
kipusztítja bolygónk a természetesség ellen lázadó járvány.
Nyomorult létének mégis ez a kupac bérce-érce,
a demokrácia mocsaras tájékának lila lidérce,
nem avuló kunsztjuk: mindig kettős mércével döntenek,
quod licet Iovi, non licet bovi,
amit szabad Jupiternek, tilos az ökörnek.
Életútját annak csak nyakában igával szabad róni?

*

Évezredek óta emésztő méltánytalanság marja szívetek,
hun-sarjak, testvéreim, ki menekíthet meg titeket?
Csak magatok, csak magatok.
Hajdani sztyepei nomádok, miként őrizhetitek meg belső hatalmatok?
Kire számíhattok itten a zavarosan áradó időben?
A meder-iszapig nem volt rest a Nap lemenőben,
lám, egy szál magatokra maradtatok,
ne bízzatok a szemfényvesztő délibábban eszelősen,
az Isten újra megteremti a kinti és a benső virradatot,
mikor tértek már észre, véreim?
Itt csak úgy kell, úgy szabad halni éterin,
ha nem kezdi ki gyöngeség, kétely, álság a hitetek,
s valljátok, a szakrális királyság öröktől vezetett.
Az Élő Égi Igazság akarataként Jó Hírként alájó
a Szent Korona, s ha nincs szakrális király, akkor Ő az első.
A Magyarok Istene s a Szent Korona
egyetlen célra választ népet, királyt, hazát,
melyben Nagyboldogasszony a patróna,
hogy kiderítse az összezavart, cudarul becsapott nemzet s a világ ősigazát.
Hányszor kellett volna összeállni a romboló erők ellen!?
A pálfordulás belőlünk is kiúzhatetlen?
Pedig időkezdetektől a nagy- és a kisantant
más neveken ugyan, de vaskesztyűvel tartott s tartna alatt,
s bővelkedünk szalámitaktikáktól fertőzött hentesekben.
Megszabadulni tőlük elég, már minden rendben?

*

Évszázadok óta folyik a halálos móka,
vigyázva, ne billenjen fel a kényes libikóka,
élünk, mint kóli baktérium a közös gyomorban,
melyben nemcsak korgó sóvárgás van,
és nincs már ki élvezkedjék az olcsó hahotán,
lehet, mert siket, vagy belényilall,
fejtől bűdösödik a Krisztus-szaporította hal,
nincs ínyére jóllakni a mindig utolsó vacsorán.
A nép zöme szellemi éhkoppon, cellapriccsen,
majd akkor ocsúdik, ha vére fröccsen.
A belső megbutított, kihasznált söpredék
idegen zsoldon tenyészőkkel a nemzet ellen frigyre lép,
globálkodó külérdekek nevében harsog, tüntet,
nékik a honárulás, gyalázás kéjes mámor,
őrjöngnek, mintha nem is születtek volna anyától,
fals vonításuk minden hangja büntett,
olykor csihadnak, akkor lakmároznak az odavetett koncon,
előfizetésre megint ugatnak a szabadságról, megkötve spekulánsi koloncon.

Kiegyensúlyozni vakmerő próba itt,
 rendre ellenünk süllyednek a mérlegek,
 felénk Justitia fél arca fordult, az árnyékba dermedett,
 s fölemésztette a küzdelem „a legnagyobb magyart”, Széchenyit,
 égette önvád, mert feltétlenül hitt még a hazafi Nagyúr,
 Ausztria és Magyarország csak együtt maradhat európai súly,
 győzködte erről a birodalom megszállottja, Metternich,
 kedélyesen kezelve Stefi grófot, ám elvágta a képzelet fonálát: nicht,
 amikor a gróf építkezni akart, akadémiát, gőzhajózást, Lánchidat,
 akkor is, ha tudta, az ellenség az első, mely azon áthalad,
 megregulázta a Dunát, a szenvedélyét kiélő Tiszát,
 mitikussá emelve a kubikus taligát.
 Mint a vakreményt ösztönző kertész, ki ültet gyümölcsfát,
 előre sejtve, a termésből már nem olthatja szomját.

Bécs sosem akarta, egyről a kettőre jussunk,
 nem tűrte, önállóság, függetlenség legyen a jussunk.
 Micsoda csali: közös hadügy, pénzügy, külügy, te nagy ég,
 ennyi naivság bűn, a blöff elfogadása országot vezetni elég?
 Ausztria szemellenzősen akart tartani abszolút kordában,
 vaklátással kényszerített, valljuk: szövettünk egy bordában.
 De nem! Életünket és vérünket igen, ám zabot
 nem adunk, nyakas véreinktől ez fel nem ajánlatott.
 Bár néhány Széchenyi-társ fajtájáért megcselekedte,
a hazáért mindhalálig! – nem szólamnak vette.
 Az önáldozás, a lovagias gesztus, becsület a politikában nem érték,
 visszaüt a nemes elkövetőre, nagyvonalúságát gyöngeségnek vélték.
 Lásd Königrätz után Deákot, később Horthyt, Antall Józsefet,
 az egyoldalún megtartott szó, mértéktartás, íme hová vezet?
 Az országtestet a ragadozók, ki tudja, mennyi időre, ismét széjjeltépték:
 a jó szomszédok, ha behintik sóval – ellopták azt is –, kipusztulunk végképp.
 Ingerküszöbig hajszoltattunk, vegetációt vállalva megmaradtunk,
 nem a halál, elveszés: konok ittmaradás a rangunk.

*

Akkor is, ha peckesen üljük meg a lenyargalt hintalovat,
 még ha helyben ringva is, az álom
 lerombolva is stratégiai várrom.
 Fehér lovat mímelve magunk alá, vágatunk patkó-szikrás távlatokat,
 bár annyiszor legyőztek, de nem elrendeltem,
 annyiszor fölálltunk látszatra tönkreverten,
 remélve mégis, közülünk valaki a Csillagösvényre átugortat.
 A Grálkehely porba csattant, pocsolyába tolult a vér.
 Szikkasztó sziken párállik éghez, tán a küszöbig fölé.
 Boltíval fölénk szivárványt: ámítóan csábos kapu,
 nem okulunk, áldozati kosként nekirontunk, nincsen tabu,
 erényünk sem, a bűnünk sem csupán mai,

ezt játssza velünk az alkonyatos Nyugat és álszent társai!
Az újdondad parvenű bitorlók, mindőjük garázda,
az elszakított területekről szívünkig hasítva a barázda.
Tettessük, mintha a fájdalom nem az ennedikre emelve volna,
akkor helyben hintalovunk hová bitangolna?
Mert nincs sehol a lovas, nélküle üres a nyereg,
mint Szindbád tetemével a Szürke a temetőig kecmereg,
vagy lóhalálában ennyire lassítottan gyors
ez a megátkozott férfi-sors,
a végzetet át nem látja, de bánja,
tudja, harapófogó öblébe van tervezve, szánva,
szél ellen, szél mentén bezárul a fogó két szára,
fogyul ejtve kényszerű kompországságig mindig,
a sok cikk-cakkos ide-odának szörnyűséges az ára,
és rendre leverik rajtunk, behajtják az utolsó vérig,
e szűkre szabott térben fapadosan lavírozunk,
árral szemben evezünk, gályánkra vitorlát hiába húzunk,
akarattunk, vágyunk sehovába benyitni nem tud,
imaszárnyakon is csak a szivárvány-küszöbig jut.

Keresztény-gyilkos sáskajárás tarolja a vidéket,
támogatják, akikből a hús-vér életösztön és a józan ész kiégett;
vallási köntösben politika: el kell foglalni Európát,
noha a Marseilles, a Himnusz és a Műezzin külön oktáv.
Számos ösvény vezet Hozzá, mégis egy az Isten.
Az utcára verbuváltak kockakövek közül kaparnák ki a gesztenyét
a globális Hazugnak, néki csupán a hatalom kell s a kasszakulcs,
a Föld fölélése az üdvtana, s ez a sivár Minden,
de már kiürült-é a nincsen?
S hogy a siserehad gőzölgő teltkondérból egyék,
körükben csasztuskát skandál e massa-csúcs.
Ó, én népem, mikor okulsz,
hová egyeztünk, ki s kivel?
A döntés máig éri el
agyunk, szívünk s hazánk, ez a mismás gyarmatroncs,
hogy évezredek óta végzetünk a piton-ölelésű két abroncs,
sarkantyúzzák lovuk Hunor és Magor,
úzik a csodaszarvast, meglelik valahol,
Emese álmából kiröppen-é az irányt adó Turul?
Szabj irányt, legalább magunkat érijük utol.

Államférfiak voltak, mozogtak szűkre mért keretben.
Széttörni kell, erővel, vérrel, verítékkal, idáig jutott
a másik lángelme, Kossuth,
mert hallja, oroszánok bőgnék a ketrecekben;
ráébredt, totális hatalom ellen a szabadság abszolútuma kell,
melyben a Haza és Haladás gondolata egységre lel,
amikor a német-római császár, egyben magyar király,

saját országára hadat küld, az milyen irány?
 Nihilbe mutató! S akkor választás nincs más,
 gúzsbakötés helyett leválni: detronizáció, trónfosztás.
 S talán kitágul a tér, bebizonyíthatja a magyarság,
 az országban, ahol nincs önrendelkezés, szabadság,
 kényre-kedvre kiváltságosan zsarolhat nyerészkedő idegen tőke,
 segédmunkássá züllesztett, maradék piacait elkótyavetyelő hazug,
 másodrangú nép vegetál feltámadás nélküli örök időkre,
 s engedik a kátrányos éjt, melybe a sátán minden fényességést eldug.

Ki mit tenne, ha tenni merne,
 mielőtt egy Széchenyit s egy Kossuthot egymás ellen nevelne?
 Mintha mindőjüknek hatalmas igaza lenne
 s kijátszaná őket egymással szemben a sok tehetetlen gyenge.
 Még a megalkuvásban sem egyenrangú, csapnivaló alkusz -
 a nagyok árnyékában a meneküléshez egérutat nyert bennük a szusz?

*

Vajon lelhető-e harmadik út?
 A háború békét akar, a béke háborút.
 Kétirányú a futóárok,
 szuronyrohamos élveboncolásnak ideális terep.
 Ám életvágóbb, amit előtte kiásunk, abból nem születet egészséges vályog,
 nem mord mélység, mely részvét nélkül csak temet,
 az odaveszés emlékművei ereszhetnek belé gyökeret.

Vajon van-e harmadik út?
 Megcsonkított, kislélekszámú népnek járna.
 A brutális globál-demokrácia szemfényvesztőn korrump,
 mindenkit leroskasz, akire súlyként nehezül a járma.
 Itt minden fohász, ami emlékezet,
 és minden emlékezésből építkezni lehet.

Tertia non datur?
 Pedig létezik, kiútként bennünk lapul,
 még valaha Széchenyi akarata kövezte,
 szétrobbantott nemzeti agyát összetartó ragaccsá növesztve.
 Rémlik, Deáktól hozzánkig, bár akadozva, elér;
 hajókürt bög önvádként a kék folyamon,
 s egy feltámadási napon lövés dördült Döblingben,
 a pisztolygolyó minden klasszis versenylovat beér,
 azóta agyvelődarabokon lépkedünk, mint síkos olajon,
 bömbölnek a gőzhajók Dunánk azóta sem oszló kódében.
 Hullák emléke duzzasztotta medrében az An der Schönen blau Donau elringat,
 felülemel a valcersuhanás, beszív, mint az éj hulló sirálytollat,
 közben vérmes reménykedők bizakodnak kölykedző homályok jöttében.
 De van-e harmadik út?
 Csak a kereszt szigorú geometriája létezik, nincs rézsút?

Szabó Dezső, Németh László és nagyszerű mások
hitték, hogy van! Ne lehessen, mint gyakorló homokzsákok,
szüntelen ütni, verni, pofozni, dögönyözni Magyarországot.
Deák tudta, idegen hordáktól tönkrezúzott,
önazonosság-tudatát a bőrével együtt lenyúzott,
kivéztetett ország kínlódva kell lábra álljon,
s vállból tépje ki a kart, mely billogokat rányom,
időt muszáj nyernie a létharchoz, szusszanni.
Kossuthnak igaza volt, nem lehet jövőnk ott,
hol lélegzetünk erőszakoltan kifogyott,
s úgy születni, hogy nem engednek *vagyni*.

Sejtenergiáit ossza be az ország, s állati türelemmel várjon,
mert esélyt a nemzeti létre csak így lehet kicsikarni.
Ne kínálja fel magát szőlőlevéllel bélelt tálon,
figyelmezzon: az árulásért járó ezüst csillogása talmi.
Bölcsen ismerte fel Deák, az édesanyák
nem keresztfára szülik fiaik, akkor se, ha satnyák:
bármelyikükből válhat még vértanú,
legalább televényedjen a por, és termővé a hamu.

Ott és akkor, később is, van ösvény, egy harmadik,
amely megkreált végzetünkből kimenekít,
mert a lohaszthatatlan hit hevít,
egyszer ez a nép célba juttatja mesebeli legkisebb fiait;
és gigantikus teremtésbe kezdett
a világtörténelmi próbákon edzett
fajta, ám felmutatta a földkerekségnek, mire képes, ha bilincse nincsen,
együtt ő, a feladatra kiválasztott, és az Isten,
ha két keze vasba se verve, akkor szárnya nő,
teremtő képzelete kivételes pillanatokban Alkotójához mérhető.
Vajh, szerencsésebb csillagzat alatt nem ütnek ki balul
világrendítő forradalmi, ha láthat, nem vakítják s nem vakul,
nem lóg szemébe Batthyány s Tisza István inge, rajtuk durva ihletésű rózsák,
kivégző lövedékek robbantotta kémlelőlyukak.
Rálel a jövő lényegére, aki a halottakban kutat?
Válasz az Élet: makacsul szülnék a Mater dolorosák,
nem tűrik kihalni ezt az elhivatott, nagymúltú népet,
mely azzal, hogy Van, színesen összefogja a Mindenség-egészet.
Augsburg, Muhi, Mohács, Rákócziék, 1848, Don-kanyar, náci német,
komcsi szovjet, hiéna nagy- és kisantant, ezerkilencszázötvenhat, tőkés USA,
utánuk a töménytelen fohász,
nemcsak rutin gyakorlat, de a lét értelmén elréved,
nem felhőkbe szívatott fel, evilági nyers akarátú, megtartó kovász.
Belőle táplálkozik a bitófaerdész le- s felmenőkkel vívott tusa.

Csillagok, csillagok, nem e világiak, mutassatok utat!
Vajon rálel a jövő titkára, ki a halottakban kutat?

*

Deák meggyőződéssel vallta, megértve Széchenyit,
most csihadva tanulságos haladni itt,
a legtöbb a lassúdad tűzön, ám birtokban tartott jelen,
visszaszerezhesse önbecsülését a nemzet, s cselekvő legyen,
ezzel időt s erőt nyer, a kérlelhetetlen másik
pedig esélyt, vert helyzetből a visszakapaszkodásig.

A Kiegészítés kétélű kard, ezért mértéktartó s nem kevély,
számos előrelátást profétizál a látnoki Cassandra-levél,
mert Kossuth igazának elő- s élőképe a Pesti Srácokban él:
nem elég megnyerni semmissé tehető alkuk árán a Jelent,
megint jön korszak, mely másként értelmez, ismét mást jelent.
A rövid távon izzadásig kitaktikázott, nem totális győzelem
hosszú távon megsemmisülésig ható kudarcot terem.

A Kiegészítést követő másfél évszázad újfent bizonyítja,
bőrünkön tapasztaljuk, a világ szemernyit sem javult.
A Kárpát-medence zárt, innen nincs katapult.
Az erős a legyőzöttet megszállottan irtja.
Céda lett a Nyugat, szívét romlott arcú futtató fiúk bírják,
különös, hogy korunkban ezek a rétegek a történelmet írják,
akit egyszer gyöngének tartnak s tettek, maradjon is zsákmány,
hátborzongatóbb gyakorlat ez, mint a Kommunista Kiáltvány.
A magyarság a százötven év alatt annyit haladt,
amennyivel kényszerítve, lefokozva hátramaradt.
A fejlett totemállattá magát túlevő Nyugat visszavett mindent, ami neki hátrány,
gondosan ügyelve: ne sérüljön a demokrácia-látvány.
A velejéig rothadt Európa prostivá kopott,
meglehet, egykoron hittük, Zeusz ágyékának nemes gyümölcse,
nem hiszem, ama Főisten ma a kedvét benne töltse,
ez a lehasznált, vakolatosra sminkelt kokott
tükörbe nézni nem mer, de vérszemet kapott,
s a deáki föllívelő műből majd' mindent visszarábolt s raboltatott.
Az idegrendszerben felhasadó kízzató villanásokból néhány,
s ez csupán a lecsupaszított hidegű jéghegy csúcsa,
a számlát velünk fizetési - nem volt elég Trianon?! - noha ez az ő végbúcsúja,
elfertőzött keléseink bestiálisan marcangolja tovább a hiány:
Láng Gépgyár, MOM, Csepel Vas- és Fémművek, Kismotor- és Gyépgyár, Medikor,
Hajógyár és a Kereskedelmi Tengeri Flotta,
majd a Dunai (hegymenet s völgyemenet, itt ugyan egyre megy),

étolajgyárak, cukorgyárak, Minőségi Cipőgyár, Pécsi Kesztyűgyár,
konzervgyárak, Akkumulátor gyár,
Taurus Gumigyár, Telefongyár, Orion, Mezőgazdasági Gépgyár,
Rába Vagon- és Gépgyár, Tungstram,
tégla gyárak, textiliparunk, Metallokémia, a malmok,
cementgyárak, mondom, nem végesek a listák.
Így, tervszerűen kifosztva, hogyan lehetünk egyenértékű globalisták?

Fölvásárolták földjeink, ne vessünk, ne arassunk, s további vétkeink:
engedtük, intézzék ügyeink jómagyar bezsírozódott fülű strómanok,
ha az ördög suttog hozzájuk, csak akkor nem hallnak nagyot;
akácfa kivágásra kötelezték, hulljanak el méheink,
a magyar méz másolhatatlan világmárka, eredeti,
maga a hamisító kínai is kedvtelve eszegeti,
majd a francia behatolás vulkánikus szőlőhegyekbe, síkvidéki gazdag rögbe;
summás támogatás, ha a gazda által szántatik ki a venyige-koronás tőke.
Térítést nyert - abszurd! - fizetség jár, hogy valami ne legyen,
Kadarka helyett teremjen inkább magyar-földi Chardonay,
bizony nehezemre esik megállni, hogy rajtam erőt ne vegyen
az ősi vágy, s ki ne feszítsem ösztönből az íjt.
Vivát! Éljen a világpiacon kiszámítottan rafinált francia lé,
de szétlőném a véres képmutatás fogházát, a Bastille-t!

*

Éljenek a magyar banditák, akik a Versailles-t okozóknak segítettek,
hogy kitephessék a virágjukba merült jonatán-almafákat,
a Magyarok Úristene az Attila ostorával rettentessen titeket,
miféle mámor gyúrt alá, kótyára vidd, paraszt, a hazádat,
amiért őseid elestek, amiért sorsosaid zöme legendát teremtett,
minden magyar hanttal kufárkodót az Isten verjen meg!

Ha már eladtad magad, dobd el a kapát, kaszát messze hajítva,
üres kezed ökölnék se jó, zsebed zugszerződésektől degesz,
áldozol a Pénz előtt, alázatosan gerincet hajlítva,
sutba veted büszkeséged s jogod: előbb voltál itt, mint ezek,
és most bármelyikük zsebre tesz!
Hová tetted az eszed? Hiszed, ezért egy álmvilágot vehetsz?
Temetkezni föld nem marad, gyermeked nincs, ki s hová ássa a sírt?
Ne gondold, az ENSZ-nagyvilág oszt néked elégséges írt,
mert Vörösmarty sírod köré gyászoló európaiságot ígért,
elmúlt a szánalom, a részvét, élet-halálad kívánják a profitért.
Szabadság? Szabadrablás, utána kierőszakolt szabad piac.
Megvezetnek, aztán majd - mint száz éve - az élted: folyton riadsz!

Memento mori: emlékezz a halálra,
etruszkok ezt a figyelmeztetést hagyták hátra.
Nincs foganatja, tűnik minden hiába,
a valóság a beteg anyag mániákussága.

Kocsis István drámaköltő barátom,
elindult a vadonba esélyes hétcsapáson,
több könyvében az alaptényeket számba vetve,
mint az ősbűnt, folyamatában levezette,
megállapításait vádpontként sorolom,
nemhogy végigolvasni, belétekinteni is borzalom.
Vezérlő szava mindenütt a Hamis, nem szükséges a színesítő szinonima,
nézzen szembe a nyomatékosító ismétléssel, aki nem nímand,
aki még az öntudatlanságig nem kiszipolyozott,
bírja el, káromkodva bár, a szörnyű lajstromot,
akit nem mételyezett meg a siralomvölgyi ember álsága,
az tudja, mitől: *A mai magyar és a mai európai történetírás válsága;*
Az őstörténet, valamint a régi hitvilág történetének a meghamisítása;
A hunok történetének, valamint Attila uralkodásának rejtélyei;
A történettudomány forrásainak helyes értelmezése;

Szent István Intelmeinek a meghamisítása;
A késő középkor, az újkor és a legújabb kor meghamisítása a magyar történettudományban;
A történelemtudomány forrásainak helyes értelmezése;

A nemzetiségi mozgalmak és a Magyarország-ellenes irredenta;
Trianon kérdésköreinek meghamisítása;
A rejtélyes trianoni pszichózis;

A leegyszerűsítés veszélye elleni védekezésről;
A történész drámája;
A történelemhamisítás és Európa eljelentéktelenedése.

*

Mindig gyűlöl minket a világ némely része,
lehet, mert mi vagyunk a természet egésze,
kovásza, ragacs, óbora, kóbora,
bár oda már a kalandozások kora,
de Augsburg után is maradt még kürtünk,
szól azóta is, hirdeti, meg mégse szűntünk.
Akkor is, ha tudjuk, nem igaz már öröktől semmi,
ezt igyekezett a Szent Korona-tan írója könyvbe venni.
Ha van ősbűn, van ősi igazság.

Az volna-é, hogy kislélekszámú népnek megszokásból földjét, vérért osztják?
Ne rajta próbálgassák Káinnak botját,
mert mondvá mondom, egyszer gyászba borul ez a vadság.
Harmadik esélynek is kéne lenni,
azért érdemes évezredekkel menetelni,
lehet, becsapnak, ócskandó ígéket hirdetve konokul.
Miért, az emberiség mikor javul?
Ezért hitünkéből, népem, jottányit se engedj.
Álpróféta had, kushadj, szerényebben viselkedj!
Döntsd el, mi a háború, szabadságharc, hazaszeretet, forradalom,
és a nyakatekert okoskodáson kívül van-é másik?
A megvezetett sokadalom?
Leélni napokat, évezredekkel, semmi sem olyan, aminek látszik.
Világra jönni megcsalva s úgy lélegezve a meghalásig?
Uram, légy te, mint mindig, a végső bástya.
Az emlékezet régészei közül néhány kiásta,
a Hamisság meggyőző ellenpólusa
mi vagyunk, lehetnénk, ezért viharzik a tusa.

*

Szent Imre herceg s Zrínyi Miklós kancelláriánus vadkanjai után
merényletes rablógyilkosság, száműzetés, méreg és kötél...
Számos hevenyészett összeesküvést elkövetve, sután,
a műkedvelő ármánykodás önmagunk feladásával fölér.
Elkélné a háznál egy ártányos, szakavatott böllér!?

S a főrendek, egymás gyilkolásától – hol van a hon?! –
miért nem vérfoltos a kegybirtok?
Hűbér urak, méltóságosok, excellentek, annyi alávalót elbírtok,
boldogulván, mindig színültig telt falovon,
királyok előkelő cselédei: lefelé öncsaló, káprázatos pompa,
s a térdre kényszerítő önértet elegánsan otromba
jeleivel: lentre tapos, fölfelé nyalkán nyalg,
tőletek tanulta az élősködő bolsevista bagázs?
Ne elemezzük atomjaira szedve, kifakul a varázs!
Akad, nem kevés, kiktől bús kedvünk nem fanyalg:
Balassi, Mikes, Wesselényi, Strom Marcell, Kornis, Teleki, Aczél, Bethlen,
Klebelsberg, Prónay, Esterházy János s eszmebajtársaik, egy sem volt tehetetlen.
S közben fölemelték rögbé-vert arcukat a földből,
a néphit reájuk ruházta késztető erőtől,
Nagy Imre, a proli hős, és társaik,
– Ki tudja, még hányszor kiásatik?
Ilyen makacsul megtartók a mágiák s az álmok?
Anyagi léten túl ellenálló szellemi pajzssá váltok?

Tisztelt magyar nép! Az átkod,
 elbújsz a pajzs mögé, magadat sem látod.
 Gyászoló házaknál nem véletlen szokás
 tükörrre vont fekete szövetből a leborítás.
 Testeddé szervült a szemellenzöd,
 mögüle pislogsz, ám teljes erődből egy irányba nézz,
 ez mind te vagy, aki lassan elvész,
 tartásod meggörbül, kikorhad belőle tavaszok táplálta velőd.
 Húzd el a múltat s a jelen-jövőt számtalan hímméssel átszótt függönyt!
 Mit láthatunk még, ami belénk lelket önt?
 A Christo és Jeanne-Claude bravúros happening,
 vagy a Feszty-körkép, mely benső magunkra ébredésre int?

Újabb százötven év mit hoz vajon?
 Amit halmoz, tán nem pusztá, dohosodó ígérethalom,
 ha nem bambulunk ki vakon
 a réslátásra zsugorított ablakon.
 Pásztázzál végig az eddig csekély figyelmedre méltatott tájon,
 rántsd szét a függönyt, szemléld, sok a fájdalomba süppedt lábnyom,
 vad és vadász vigyázva cserkel odakint.
 Az aranyozott rúdon, a zálogházból kiváltott rézkarikákon,
 Zrínyi, Balassi, Batthyány, Tisza, Teleki, Bárdossy, megannyi halálos ing,
 az országos huzatban se szikkadva, se száradva nem kering.
 Alattuk megkönnyebbülésre kiárusított barikád-rom.

Égnek vásznukon ordenáré-ihlette véres rózsák,
 kivégző golyók ütötte, szépszises sebek,
 ebek harmincadjára hagytak itt mindenek.
 Csak az édesanyák csatasorban! A haláltól az elmúlást elorozzák,
 a szülőcsatorna kitágul, mint a szemhatár,
 sírhantoktól és bölcsőktől hullámlik a vidék.
 Tisztelt magyar nép, tudatosuljon benned, mindez érted történik, tiéd.
 A nemzet kihalhat természetes módon, de nem abortálhat,
 egykés asszony nép, mint egykoron, önméheben kötötűvel nem turkálhat,
 bár most, született önsorsrontó, még nem hiszi el,
 ha időben ébred öntudatra, s vele Európa:
 ki fog kiegyezni kivel?

Népem, ne légy ráérősen lanyha!
 Ne azt szimatold, merre a konyha.
 S azon kevésnek, ki élesen lát,
 ne küldj vājóhollót, ne dobj követ,
 ne oltsd ki semmivel szemvilágát,
 tanulj tőle, s tisztelettel övezd.
 Ne légy gonosz bűbájtól gúzsba zsisbasztott kába,
 ne reméld, bāmésznépnek megtérül a panoráma.

Pomáz, 2017. július-október